

τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναγεννήσεως τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ ἡ φαντασία ἔτεινε πρὸς τὰ ἀπλὰ καὶ μεγάλα σχήματα, δὲν κατεπονείτο ὅπως σήμερον καὶ δὲν ἀπεπνίγετο ὑπὸ τῆς πληθώρας τῶν γνώσεων, ὑπὸ τῆς ιδέας. Ἰδιὸν δὲ τῆς ἄκρας παιδεύσεως εἶναι τὸ ἐξαλείφειν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰς εἰκόνας πρὸς ὄφελος τῶν ιδεῶν. Σήμερον, λέγει ὁ Taine, δὲν ὑπάρχουν κατὰ φύσιν ζωγράφοι. Σήμερον οἱ μέγιστοι τῶν ζωγράφων εἰσὶν φαντασιόκοποι καταπεπονημένοι. Τουναντίον οἱ καλλιτέχναι τῆς ἀναγεννήσεως εἰσὶν οἱ καθαρώς βλέποντες.

Ἔπειτα οἱ ἄνθρωποι τῶν χρόνων ἐκείνων ὅπως καὶ

οἱ ἀρχαῖοι ἠναγκάζοντο νὰ σπουδάζωσι τι ὅπερ ἡμεῖς δὲν βλέπομεν πλέον, τὸ σῶμα, τοὺς μυῶνας, τὰ διάφορα σχήματα τοῦ κινουμένου σώματος. Διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ τε ἀστυνομία καὶ δικαιοσύνη δὲν ὑπῆρχον, ἕκαστος ἠναγκάζετο ν' ἀμύνεται καὶ ἐπιτίθεται· ἐπομένως κύριον μέλημα τῶν εὐγενῶν ἦτο ὁ ἀθλητισμός, ἀσυναισθήτως λοιπὸν εἶχον πάντοτε ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν τὰ δρῶντα σώματα τῶν μαχομένων, τὰ ὡραῖα σχήματα. Ἀπὸ τοιοῦτον περιβάλλον ἐβλάστησε διὰ μιᾶς ἡ σωρεία αὕτη τῶν καλλιτεχνῶν τῆς Ἀναγεννήσεως.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

F. Planquetti

Στὰ λειβάδια

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΣΑΝ καθισμένοι γύρω στὸ μικρὸ τραπέζακι.

Χρόνια τώρα ἦσαν χωρισμένοι, μὰ αἱ παλῆς χρυσὲς ἡμέρες ἦσαν ἄβυσσες ἀπὸ τῆ θύμης τους.

Ἔξω ἔκαμνε κρύο.

Τί τοὺς ἔμελλε; Ἡ κουβέντα

τοὺς ἦταν ἀτελείωτη, ὅπως καὶ τὰ καραμύδια τοῦ παλαιοῦ κειροῦ.

— Βρὲ παιδιά, ἀλήθεια! Ποῦ εἶναι ἐκεῖνα τὰ χρόνια; εἶπε ἕνας ποῦχε μεγάλα μάτια μελαγχολικά. «Δέκα χρόνια πέρασαν. Καὶ τὰ νοιώθω βαρεῖα στὴ ράχη μου...»

— Τὰ αἰσθάνεσαι τὰ χρόνια; ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος ὁ ξανθὸς καὶ γελαστός. «Ἀλήθεια; Ἐγὼ δὲν τ' ἀνηφῶ. Ἔζησα πάντα σὰν παιδί, πάντα δικόν μου ἐνόμισα τὸν κόσμον ὁλόκληρον καὶ ἐπέρασα χωρὶς νὰ γύρω κάτω καὶ κυτᾶξω ποῦ πατώ.»

Οἱ ἄλλοι ἔχαμογέλασαν μὲ δυσπιστία κι' αὐτὸς ἔξηκολούθησε.

— «Ἔζησα σ' ἐκείνη τὴ μακρινὴ καὶ μεγάλη πόλι. Δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ νῖος νὰ ζήσῃ ἐλεύθερα. Κι' ἦμουν ἐγωιστής.

Γεννήθηκα πλούσιος. Καὶ τὸ πρῶτο ποῦ κατάλαβα ἦταν πῶς ὁ κόσμος ὅλος ἦτο δοῦλός μου. Καὶ διασκέδασα. Ποτέ μου δὲν ἐσυλλογίσθηκα τὸ αὐριον καὶ πάντα στίβαζα στὸν δρόμο μου χαρὲς καὶ ἡδονή. Γελάτε! Μὰ εἶν' ἀλήθεια. Ἀποκαμωμένος ἀπ' τὴν ἀτέλειωτη ζωὴ κοιμώμουν χωρὶς ὄνειρα καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὰ ἴδια ξαναἠρχίζα. Τίποτε στὸ δρόμό μου δὲν μὲ ἠμποδίζε. Χρυσάφι; εἶχα. Ὁ πατερας μου εἶχε δουλέψει χρόνια. Ἀγάπη; Ἡ γυναῖκα ἦταν ἕνα στολιδάκι ποῦ ἐστόλιζε τὸν βίον μου.

Μιὰ κουτὴ μ' ἀγάπησε στ' ἀληθινά. Ἐξείδεψα. Σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖον χάρισα λίγες δραχμὲς καὶ τὸνομά μου γράφηκε μὲ γράμματα χρυσά.

Γελάτε! Μὰ ἐγὼ ἔζησα. Κανένα δὲν φοβήθηκα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια μου ψυχὴ, ποῦ πάντοτε φοβοῦμαι νὰ ἐρευνήσω.

Ἡ μεγάλῃ, ἡ ἥσυχῃ ἐπιφάνεια παντοῦ μ' ἀρέσει. Δὲν πολυσκοτίζομαι γι' αὐτὸ σοῦ κρύβει μέσα της.